

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. М. Коцюбинського
Лист: 10

Рівняння XVIII

№ 41 (2301).
ВІВТОРОК

5

КВІТНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року.

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ЩОБ СІЯЛОСЬ НА ДОБРО

Гордість молодих сільських трудівників Кіровоградщини — хліб. Ордени і медалі на грудях багатьох юнаків і дівчат села — за гарячі дні на хлібному полі. І якщо не все гаразд на головній ниві їхньої праці, то більшої турботи ніхто з молодих землеробів тоді не знає. Одним словом, хліб — головне в їхньому житті.

Ось і нині під враженням від листа Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва Краснодарському крайкомові КПРС і крайвиконкомові наші молоді хлібороби живуть думками про те, щоб у рік 60-річного ювілею Радянської влади виростити і зібрати максимальний уржай всіх сільськогосподарських культур. З таким бажанням вийшли вони на посівну другого року десятиї п'ятирічки.

Молоді сівачі області змагаються за скорочення строків сівби, за високу якість загортання зерен у ґрунт. У цьому суперництві беруть участь близько шесті тисяч механізаторів, майже триста комсомольсько-молодіжних посівних екіпажів. І не легко вийти на правий фланг змагання. Осінь минулого року підлила роботи нинішній весні. А вже в ядрі господарств незорані землі, що були зайняті кукурудзою, цукровими буряками. Тому одночасно із закриттям вологі в ґрунті та сібною довелося вести оранку. Боротьба йшла за те, щоб цей збіг не позначився ні на строках, ні на якості закладення основ урожаю раних зернових. 139 гектарів засіяв молодий тракторист колгоспу «Білийовик» Гайворонського району Борис Залинський. З його повеснік в районі ніхто не досяг такого результату. І щодня при перевірці якості роботи Б. Залинського спеціаліста господарства виставляли оцінки тільки «добре» і «відмінно». На передового сівача в районі рівнялися 15 комсомольсько-молодіжних екіпажів. Рівнялися успішно: кожен із цих колективів із сібною раних зернових усправляв в основному за три, три з половиною дні.

Очолити соціалістичне змагання на весняному полі комітети комсомолу і штаби посівної кампанії, створені ними. Ще на Всесоюзних комсомольських зборах «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію — кожному комсомольцю!» в Новоукраїнському районі затвердили 43 комсомольсько-молодіжних посівних екіпажі. Перед цим, зрозуміло, комітети провели велику організаційську роботу серед молодих механізаторів, усіх молодих трудівників господарств. Райком комсомолу створив штаб «Посіва-77», разом з яким розробив умови змагання на час сівби, спеціальні організаційні заходи. 19 березня районна газета «Радянське село» опублікувала спільні заходи групи нарядного контролю і штабу «Комсомольського прожктора» колгоспу імені Калініна на період весняно-польових робіт нинішнього року. Районний комітет народного контролю і райком комсомолу схвалили ці заходи. Слідом розгорнулася вже конкретна робота гарячих і комсомольських дозорців. У колгоспах імені Ілліча, імені Кірова, «Мир» вони виявили факти поганого зберігання посівного зерна, непрацездатно відрегульованої посівної техніки. Пості «КП» і тимчасово створені комсомольські пости якості поставили надійний засід в будь-яким відхиленням від вимог доброякісного висіву.

Результатом дії всіх заходів комітетів комсомолу району стали зразки ударництва показані молодими хліборобами. Колектив тракторної бригади колгоспу імені Леніна, в якому більшість становлять молоді механізатори, за дві доби при двоїмній роботі засіяв 490 гектарів. По 39—40 гектарів за зміну при нормі 36 давали Михайло Огир і Леонід Кириченко. Перехідний вимпел райкому комсомолу всі дні сівби раних був у цьому колективі.

Не так, на жаль, проходило змагання серед молодих хліборобів Новоміргородського району. Бесого вісім посівних екіпажів створили тут. Лише в одному господарстві — колгоспі імені Шевченка — на полі вийшли два комсомольсько-молодіжних екіпажі, змагалися вони по-діловому. В інших господарствах комітети зіткнулися з проблемою: перехідний вимпел за ударну працю втратив своє заохочувальне значення, бо тут усього по одному екіпажу. З цієї ж роботою порівнювати його роботу?

В області закінчився перший етап посівної кампанії. На черзі — сівба кукурудзи, цукрових буряків, соняшнику. Не менш відповідальна для молодих хліборобів пора. Завдання перед кожним стоїть таке — взяти на озброєння досвід, народжений під час сівби раних, урахувати допущені промахи. Обов'язок комсомольців-хліборобів — йти на чолі змагання за великий хліб, показувати приклад високої свідомості і творчої активності в боротьбі за врожай ювілейного року.

СУМЛІВНО ПОПРАЦЮВАВ НА СІВБІ РАНИХ ЗЕРНОВИХ У КОЛГОСПІ «УКРАЇНА» ДОБРОВІДНИКІВСЬКОГО РАЙОНУ КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИЙ ЕКІПАЖ ВІАТОРА КРАВЧЕНКА. ВІН ЩОДНЯ ЗАСІВАВ ПО 18-20 ГЕКТАРІВ ПРИ НОРМІ 11.

НА ФОТО: ТРАКТОРИСТ ВІКТОР КРАВЧЕНКО І ШОФЕР ОЛЕКСАНДР ЗАВАЛКО.

Фото В. КОВПАКА.

ЩЕ З НОЧІ покотися густий туман, і ніхто з ремонтників не помітив, як зелений «газик» поминув арку з написом: «Покровське відділення Кіровоградського районного об'єднання «Сільгосптехніка», як загальмував на заасфальтованій площадці, як з машини вийшло двоє чоловіків з теками в руках. Уже в майстерні, привітавшись, прибулі сказали, що перевірятимуть якість роботи.

— Будь ласка, — покритив чорного вуса Олександр Полетасев.

— У мене чи у нього? —

РАДЯНСЬКЕ — ВІДМІННЕ ЗАКОНОМІРНІ ВИПАДКОВОСТІ

ЯКІСТЬ РОБОТИ КОНТРОЛЮЄТЬСЯ СОВІСТЮ
НАРМОЛОДШОМУ — СІМНАДЦЯТЬ
ІНСПЕКТОРИ ЗАДОВОЛЕНІ

спокійно слухав Іван Крашанов.

— Зараз побачимо, — відповіли приїжджі і попрямували назустріч керуючому відділенням Ан-

дрісі Гавриловичу Яковому, що зайшов до цеху. Поки гості розмовляють із керуючим, трохи ближче познайомимося з господарями. Олександр Полетасев та Іван Крашанов —

молоді бригадири станції технічного обслуговування і заявочних ремонтів автомобілів. (Олександр лише четвертий місяць бригадиром. А вуса — то для «солідності».)

Уміють хлопці працювати. Бо в цьому колективі інакше не можна — кожен тут прагне щодня перевищувати завдання, поліпшувати якість роботи.

Торік, наприклад, ремонтники Покровського відділення «Сільгосптехніки» виконали план виробництва на 106 процентів, план реалізації валової продукції — на 105. (Закінчення на 2-й стор.)

ЕФЕКТИВНІСТЬ ПОШУКУ

Необхідність і норма життя
первинних

Здається, не так уже й давно в первинних комсомольських організаціях, пройшли звіти і вибори. До складу ватажків численних осередків області влилося нове поповнення. І досвідченим, і новачкам часу на розкачку просто не було — життя організації щодня вимагає особистого втручання, неспокою, турбот від кожного активіста. А якщо тобі ймення секретар, то відповідальність за справи твоїх товаришів по спілці найбільша. І не так важливо, секретарюєш ти кілька місяців чи вже кіль-

ка років, — однаково хочеш зробити все, щоб життя комсомольської організації, ватажком котрої тебе обрали, було цікавим, змістовним. В цьому діяльному прагненні по зернині збирається досвід. Нагромаджувати його і щедро ділитися ним з іншими для загального успіху — так сьогодні стоїть питання. На що тему й відбулася нещодавно відверта розмова секретарів первинних комсомольських організацій Бобринського, Компанітського і Кіровоградського районів за «круглим столом», що його орга-

нізували обком комсомолу і редакція газети «Молодий комуніст».

У НАСТАВНИКАХ — ГЕРОІ ПРАЦІ

З виступу секретаря комсомольської організації колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринського району Миколи НЕПОМНЯШОГО.

До ста чоловік комсомольців і молоді нині трудяться в нашому господарстві. Це чималий загін хліборобів. Сьогодні він — майбутнє колгоспу. Від того, як навчаться господарювати кожен боєць даного загону, залежать завтрашні успіхи в праці на полі і фермі. Тому наставництво як найдієвіша форма виховання молодих трудівників села — в нас у великій шані. Ми створили раду наставників на чолі з Героєм Соціалістичної Праці С. О. Гончарком. Хто ж наставники молодих колгоспників? Це шановані (Закінчення на 2-й стор.)

УЧАСНИКІ ДІЛОВОЇ ЗУСТРІЧІ ПІД ЧАС ПЕРЕРВИ.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ПОШУКУ

ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

люди, Герої і ветерани праці, спеціалісти. Серед них — Герої Соціалістичної Праці Л. М. Цимбал, С. О. Гончарко, завідувача другою молочнотоварною фермою Н. Л. Мельникова, завідувач свинофермою № 1 І. М. Гурин, механізатор ветеран праці Б. С. Трегуб. Є шефи й у колективів. У комсомольсько-молодіжних

вожатих перед своїми загонами про виконання особистих соціалістичних зобов'язань і колективу, де вони працюють, і звіти піонерів про навчання, громадську роботу.

Ми стали заслуховувати звіти вожатих-виробничників на засіданнях комітету комсомолу радгоспу. Тісні зв'язки у нас із комсомольською організацією школи. Кілька разів проводили спільні комсомольські збори, засідання комітетів комсомолу. Щоправда, ми поки що не змогли покінчити із змінами загонових вожатих-виробничників. Над цим питанням працюють інші комітети радгоспу і десятиріччя.

Наставили шефства сільської молоді над школою досить позитивні. Кілька років підприд учнівська виробнича організація, наприклад, займає перше місце в районі. За велику допомогу радгоспу її не раз нагороджували цінними подарунками. З кожним роком зі школи на виробництво приходить більше випускників.

ДАЙТЕ ПРОСТІР ДОСВІДОВІ

З виступу секретаря комсомольської організації колгоспу імені Кірова Бобринецького району Надії ПЛЮЩ.

Наша комсомольська організація теж установила тісні шефські зв'яз-

ки з школою. В основному такі ж форми роботи, як у радгоспі імені Димитрова Устіївського району, прижилися й у нас. Разом з тим є й нове. Ми дали пішли в питання залучення старшокласників до трудового життя господарства. Шефство розуміємо не тільки як спілкування, а і як повне довіря до молодих товаришів, які завтра стануть працювати поруч нас. Ось і недавно, перед посівною, на тракторах учні змагалися з молодими механізаторами в умінні орати землю. І не так важливо, що пішло з них не здобув ялярів перемоги. Важливіше — кожен на практиці зміг перевірити свої сили. Це перше змагання зі справжніми майстрами, можливо, зародило мрію про свою борозну на землі батьків.

ПІД ЗАГРОЗОЮ ЗРИВУ

З розповіді секретаря комсомольської організації колгоспу «Україна» Компаніївського району Валентини БРЛУС.

Трудове виховання потрібно вести в комплексі з ідейно-політичним вихованням. Та між знаннями цієї істини і відчуттям її в житті а ційній комсомольській організації створився, на жаль, розрив. Громадської атестації торік не було. Цього року ще 20 комсомольців не прийняли особистих комплексних планів учасники Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у життя!». Якщо самокритично — крім того, що не вистачає досвіду, пустили на самоплив підготовку до проведення заліку. Знаю, що в Кіровоградському районі працювала бригада обкому комсомолу не перерізи стану політосвіти. Хотілося б почути, як справи у наших сусідів.

З розповіді секретаря комсомольської організації Кіровоградської сільськогосподарської дослідної станції Ніни СІМАКОВОЇ

У нас теж не кращі справи. Ще перед початком навчального року в системі комсомольської політосвіти в гурток записали всіх, хто не охоплений навчанням. І ніхто з райкому комсомолу не підказав нам, що необхідно було попередньо хоча б онитати майбутніх слухачів. У результаті відбулося: чотири комсомолки вступили на підготовчі курси, троє — на заочні навчання в Уманський сільськогосподарський інститут, молоді матері вчаться за особистими планами. Кілька разів були зриви політзанять через невявку більшості слухачів. Наприклад, у березні перенесли заняття із 7 на 14 число. Вже кілька років просимо адміністрацію допомогти придбати для гуртка технічні засоби політичної пропаганди, але марно. Нам не потрібно ципок. Та коли щось не виходить, коли помилуємося через відсутність досвіду, думаю, хто ж має прийти на допомогу в першу чергу, як не райком? Але навіть на Всесоюзні комсомольські збори «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію — кожному комсомольцю!» з райкому комсомолу до нас ніхто не прийшов.

НА ОЗБРОЄННЯ — ВСІМ

За «крутим столом» ватажки торкнулися багатьох питань внутрішнього життя. Не обійшли увагою ролі комітетів у розвитку фізкультури і спорту, практики проведення комсомольських зборів, питань етики і етики членських внесків. У виступах і навіть в окремих репліках, доповненнях пройшла одна спільна думка — вдосконалювати і вдосконалювати внутрішню роботу в первинних комсомольських організаціях можна і треба тільки в постійному пошуку.

Незалежно від того, хто очолює комітет — тільки-но обраний ватажок чи такий, що має за плечима вже досвід. Так диктує життя.

ЦІКАВО, А ЯК СПРАВИ У СУСІДІВ?

Фото В. КОВПАКА.

ЗАКОНОМІРНІ ВИПАДКОВОСТІ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.).

довіши при цьому рівень продуктивності праці до 104 процентів. Тепер, готуючись до 60-річчя Великого Жовтня, робітники майстерні дали слово одиннадцятимісячний план реалізації продукції виконати до 7 листопада, а до 20 грудня — річний план; шляхом впровадження новинки науки і передової практики, поліпшення організації робіт підвищити продуктивність праці на 0,6 процента; дати понад річний план на 2 тисячі карбованців валової і на 1530 карбованців товарної продукції. Якість продукції на станції — технічного обслуговування і заявочних ремонтів машин — особлива увага.

Непередбачені гості — Микола Фомуляев та Леонід Савицький, що займали до відділення, інженери-інспектори держсільтехнагляду обласного й районного управління сільського господарства. За службовим обов'язком вони повинні суворостежити за якістю продукції. Хоч і молоді, а тримаються врівноважено, безкомпромисно вимагають пред'явити необхідні документи і продукцію в натурі.

Комсомолец Микола Шаповалов головним інженером відділення працює порівняно недавно. Як спеціаліст і як секретареві комсомольської організації йому з кожним робітником доводиться зустрічатися досить часто. Знає людей, їхні ділові якості. Та все ж хвилюється, що по молодості хтось може допустити промахи.

Перевірятимете роботу всіх бригад іх у нас три — Олександра Полетаєва, Івана Крашанова та комуніста Анатолія Машталера. Чи вибірково? — запитує.

Вибір падає на бригаду Івана Крашанова. Представники держсільтехнагляду не кваплячись починають перевіряти автомобіль, що пройшов через руки членів цього колективу.

У бригаді Івана Крашанова, як і в бригаді Олександра Полетаєва, робітники молоді. Майстерність кують у напруженому тру-

довому суперництві. План сільської станції техобслуговування виконала на 5 днів раніше строку. Першість у змаганні здобула бригада Полетаєва. А бригада Крашанова посіла третє місце. В лютому колектив станції знову перевиконав місячне завдання. Найкращих виробничих показників добила вже бригада Крашанова. А чи це не за рахунок погіршення якості? Напевно, за запитання виникло й у представників держсільтехнагляду, коли вибирали об'єкт для перевірки.

Перевіряли уважно, прискіпливо, та сарказмних зауважень не було.

Коли від'їздили суворі інспектори, все так само хмари ховали сонце. Але день немов посвітлішав: і господарі, і гості були задоволені.

Середній вік працюючих у відділенні — тридцять три роки, — сказав керуючий А. Г. Ямковий. — Є хлопці зовсім молоді. Володимирів Савицькому, наприклад, лише чималими днями минуло сімнадцять років. З ними я молодію.

Згадаймо, до речі, що й лабораторія якості нещодавно контролювала роботу бригади Полетаєва, тепер от перевірили старанність бригади Крашанова. Що перевіряли саме ці бригади — випадковості. А що немає претензій до якості — це закономірність. Питанням якості продукції приділяють велику увагу партійна, профспілкорова, комсомольська організації, адміністрація, всі робітники.

Потім керуючий повідомив, що високі соціалістичні зобов'язання на ювілейний рік у ході роботи у відділенні коригують у бік підвищення. Останнє рішення колективу — кварталний план виконати до 20 березня, додатково до плану провести перший і другий технічні огляди 25 автомашин, дати додатково на кілька тисяч карбованців товарної продукції.

Коли я від'їздив, ще клубочився туман, та день не здавався похмурим. Він немов посвітлішав від багатьох вогників зав'язати в очах людей, з якими мені пощастило зустрітись.

В. ЦВЯХ.

21 березня подзвонив до майстерні. Повідомили: «Як і зобов'язувались, кварталний план виконали». Так би мовити, ще одна закономірність: коли всі прагнуть до успіху, то успіх неодмінно приходить.

СЬОГОДНІ — ШКОЛЯР, ЗАВТРА — МЕХАНІЗАТОР

З виступу секретаря комсомольської організації радгоспу імені Димитрова Устіївського району Надії ФАРЕНЮК.

Надія ФАРЕНЮК: — Ми направили кращих молодих виробничників в усі піонерські загопи школи.

Наставництво в широкому розумінні слова включає в себе й шефство — теж ділову форму виховання молоді. Мені хочеться спитати на тому, як комсомольська організація підтримує шефські зв'язки з Димитровською середньою школою. Включається у всеосвітний рух «Комсомол — сільській школі», ми направили кращих молодих виробничників в усі піонерські загопи школи. Не поспішаючи з початку: зустрічі комсомольців із заганами були спізованими, чомужу мені, неспішави. Згодом створили секцію вожатих-виробничників. На заняттях секції старша піонерка Галина Калитинська, вчителі розповідали історію шкільної піонерської організації, про принципи її діяльності, про піонерські ритуали та атрибутику, вивчали з присутніми піонерські пісні, ігри. Часто вожатих-виробничників запрошували на засідання ради дружини. Згодом вони стали справжніми друзями, старшими товаришами піонерів. У традицію ввійшли звіти

УРОЖАЙ-77

ПОДЯКА ЗА ПРАЦЮ

«Шановна родино Ільчишиних! Повідомляємо, що Ваш син Михайло старанно трудиться на весняно-польових роботах, віддає всі сили і зусилля виконанню соціалістичних зобов'язань і планів ювілейного року п'ятирічки. Він виборов першість у трудовому суперництві хліборобів, щоденний виробіток його складає 120—130 процентів. Спасибі за добре виконання сина, за те, що створюєте йому необхідні умови для продуктивної праці».

Телеграму такого змісту, підписану правлінням партійним профспілковим і комсомольським комітетами колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району одержала сім'я Ільчишиних. Комсомолец Михайло Ільчишин — один з кращих молодих механізаторів, які ведуть сьогодні боротьбу за високий урожай 1977-го року.

Немає колгоспної молоді працює на провідних ділянках виробництва. Високі показники на сльбі дамається тракторист Микола Редетченко. Велика потреба у кадрах відчувається нині в тваринництві. На комсомольських зборах молоді кинула клич — «Юнаки і дівчата — на ферми!» Гасло одностайно підтримано. Професії вівчара образи Володимир Марченко та Юрій Госенко, у колективі молочнотоварної ферми прийшов Володимир Зайченко.

З притаманною юні енергією працюють хлопці на відновлювальних ділянках, поруч з батьками вирощують хліб, доглядають колгоспне стадо.

О. ЧОРНОМОРСЬКИЙ.

• „ЩО ДОЗВОЛЕНО МОЛОДОСТІ?“ • ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ „МК“

ДЕ ТИ, ТЕТЯНО ЛАРИНА?

Я постійна читачка «Молодого комунара» і стежу, як розвивається дискусія.

Всього раз довелося мені бути на танцювальному майданчику в парку імені В. І. Леніна. Після цього вважаю, що там проводять своє «дозволяль» люди не самостійні, розбещені. Дуже це образливо. Мимоволі замислююся, про що думать вони, чим живуть? А дівчата? Безвинні, ніжні, лагідні створіння... Ні. В наш час ці слова стали зовсім не популярні.

Випити з хлопцями за ро-гом, палити дорогі цигарки — ось що в пошані сьогодні. Про яку скромність може йти мова?

Читаєш твори О. С. Пушкіна, Т. Г. Шевченка, М. Ю. Лермонтова і не віриш, що колись існувала «печальна, мовчазна, скромна» Тетяна Ларина...

Я просто дивуюся своїм одноліткам. Невже вони справді вважають танці найкращим відпочинком?

У нас красиве місто, чимало бібліотек, чудові читальні зали, кінотеатри, є театр, філармонія. То хіба ніде проводити вільний час? А коло твоїх друзів, однокласників, колег?

Невже наші підлітки мріють лише про танці і про те, де розпити пляшку з отих батарей, про які писала дівчина зі Знамянки?

Зрештою є ж у Кіровограді гуртки бальних танців. Приходьте туди! Вас там навчать справді прекрасних, граціозних рухів.

Але справа не тільки в танцях.

Не так давно запросив мене один знайомий відзначити урочисту подію. Гостей зібралось багато. Симпатичні, зі смаком одягнені молоді люди. Поведінка деяких з дівчат мене одразу вразила своєю розв'язністю. Я не помилилася. За столом ці милі дівчатка

пили нарівні з юнаками, не минаючи жодної чарки. Танцювали так, як уже описував у своєму виступі В. Соколов. Повторюватись не варто.

На кінець вечора дівчата так навеселилися, що одну з великими труднощами витягли з урни. Так, так, саме з урни! Перехожі жаргували: «Місце знайшла собі дуже зручне!» Іншу дівчину ледве відвели додому.

Хлопці теж не відставали. Влаштували бійку, розбили вікно, посуд побили.

Дуже мені хотілося запитати цих юнаків і дівчат, чи завжди вони так розважаються? Як у них інтереси? Але запитувати було нікого. Чому, самі розумієте.

З упевненістю можу сказати — цих молодих людей я ніколи не зустріну в бібліотеці, в читальному залі, а тим більш у театрі. А вони вважають, що живуть змістовно.

Як висновок, напрошується таке: все залежить від самої людини, її виховання, свідомості, поваги до інших і до самої себе. Недарма ж свобода — це усвідомлена необхідність. У цьому й відповідь на запитання, що дозволено молодості. Чи не так?

ЛАРИСА В.,
студентка.

м. Кіровоград.

„ЯК МЕНІ ЗАХОЧЕТЬСЯ“

Очевидно, починаючи дискусію «Що дозволено молодості?», редакція заздалегідь запланувала висновки. Та якими вони б не були, скажу своє: а чому молоді взагалі треба щось дозволяти і щось забороняти? Мова ж іде не про дошкільнят...

Одній з ваших авторок не сподобалось, як ми танцювали в клубах. (Я не кажу про конкретний будинок культури, у принципі, все одно, в кожному виконують ті ж самі танці однаково, та й вас, очевидно, хвилює не те, який клуб краший, а те, чому ми, молоді, почувалимо

себе так вільно на них). Знаю я таких скромниць, вони стоять попід стінками і презирливо дивляться на нас і на дівчат, які танцюють з нами. Та коли таку скромницю проводжеш додому, вона нічим не відрізняється від тієї, про яку щойно була погані думки. Ті ж самі поцілунки і все таке інше. Мені спочатку навіть дико було. Шукав принцесу і зрозумів, що всі вони однакові. Отже, не варто зневажливо копити губи.

Тепер давайте поміркуємо, чи не може людина жити геть без обмежень? Яку практичну користь вони приносять?

Ну, подобається мені сьогодні з однією дівчиною бути, а завтра з іншою. Погано? Але ж я знаю, що кожна з «моїх дівчаток» до мене теж у святках не ходила. Кінець двадцятого століття. Так і повинно бути. Але справа не в мені і в моїх подругах, а в тому, що це когось непокоїть. Чому? Кому ми заважаємо? А це — майбутнє лякає. Самі поміркуйте, появилися сім'я, теж почнеється: того не можна, цього не дозволено. Та коли ж і дозволяти собі «вільності», як не в юності? Скільки ж її, тієї молодості? Мов пісок крізь пальці, пройдуть молоді роки. А жити коли?

Не знаю, хто як, а я танцював сучасні танці так, як мені хочеться, і танцювати му. Зустрічався з багатьма дівчатами і зустрічатимуся. І від чарки перед танцями теж не відмовлюсь. Хоч можу сказати, п'яним ніколи не був і п'яний зневажаю. А для настрою не завадить.

І ніяка дискусія мене не переконає. Так міркую не тільки я. Можливо, інші вам цього просто не напишуть. А я написав — усе одно не надрукуєте.

В. ДАВИДОВ,
м. Кіровоград.

Від редакції: А як ти гадаєш, читачу, чи багато одишків у В. Давидова? І чи справді не варто відмовлятися від чарки перед танцями, шукаючи принципу?

у загоні 17 чоловік, та найближчим часом їм має ще поповнитися.

Два місяці — строк невеликий. Ще відчуватися нестача досвіду, але уже є й перші успіхи. На оперативний загін покладено завдання — вести боротьбу з правопорушниками, особливо серед неповнолітніх. Крім цього, члени загону постійно чергують в громадських місцях, проводять рейди по боротьбі з пияцтвом, хуліганством, контролюють дотримання правил вуличного руху.

О. РІЗНИЧЕНКО.

снт. Побузьке
Голованівського району.

ДО ЗУСТРІЧІ В «СІВАЧІ»!

Другого квітня в редакції «Молодого комунара» відбулося заняття міської літературної студії. Учасники, серед яких були і «старійшини» «Сівача» Лариса Калюжна, Валерій Сиділін, і група поетів-початківців, обговорили ряд організаційних питань. Керівником студії за пропозицією редакційної колегії «Молодого комунара» обрано Валерія Гончаренка.

Розмова вдалася. Надзвичайно цікавою була творча частина засідання. Кожен з учасників прочитав нові поезії, кожен мав змогу висловити враження про творчі доробки інших. Слово-підсумок тримав Валерій Гончаренко. Поези-початківці почували з його уст кваліфіковану доброзичливу оцінку кожного прочитаного твору. Наступного заняття, яке відбудеться

17 квітня, літстудія чекає багатоманітніша і відновлена програма. Учасники обговорять поетичний доробок студентки педінституту Ірини Лазаревої. Проведуть також лабораторні роботи, де творчими стимулами стануть високі ідейність, самобутність, образність поезій.

«До зустрічі!» — говорили один одному на прощання учасники «Сівача».

А. НЕЧИТАЙЛО.

ВСЕСОЮЗНИЙ КОНКУРС «КОСМОС»

Підбито підсумки фіналу сьомого Всесоюзного конкурсу «Космос», організованого журналом ЦК ВЛКСМ «Модельст-конструктор» з участю ВДНГ СРСР, Зоринського містечка, державного музею історії космонавтики імені К. Е. Ціолковського і меморіального будинку-музею С. П. Корольова. Конкурс проходив у дві іхильні канікули. 150 школярів з Далекого Сходу, Прибалтики і Сибіру, Кавказу, Середньої Азії, інших районів країни привезли в Москву понад сто моделей космічних кораблів і апаратів. Серед переможців — школярі Московського міського Палацу піонерів, які подали на конкурс модель космічного комплексу для дослідження планети Сонячної системи.

Москва.

(Кор. ТАРС).

«НЕРУХОМЕ» МАЙНО ДРАМАТУРГА

• НОВЕ ПРО М. Л. КРОПИВНИЦЬКОГО

Класик української літератури Марко Кропивницький близько двадцяти літ провів у Бобринщі, він сам визнавав, що пережив там найгарячіші моменти життя та найпалкіші поривання в безкрай, неосяжний простір. Тому вивчення тамтешніх меморіальних місць драматурга має велику пізнавальну і навіть теоретичну вагу. Громадські приміщення, пов'язані з перебуванням письменника в містечку, знайдено, на більшості з них є меморіальні дошки. Та установи, заклади чи просто відомі багатьом громадянським місця, навіть якщо функціонували вони століття тому, розшукати легше, розповіді про них так чи інакше передаються з покоління в покоління.

Набагато складніше виявити місця проживання драматурга. І тут уже дещо зроблено — сьогодні в наукових та краєзнавчих розвідках читач знайде будинок Дубровинських, де, як видно з меморіальних джерел, жив Кропивницький у літні роки. Завдяки тому, що на своєму подвір'ї мати драматурга поставила другий дім, який згодом, за свідченням Марка Лужича, здавала під пошту, вдалося розшукати й колишній поштовий двір, тобто оселю матері драматурга в Бобринщі.

Та в подальшому виявленні місць проживання Кропивницького в Бобринщі ще багато несподівано, в розповідях старожитів — суперечливого, в епістолярній спадщині митця — незрозумілого.

Після невдалого навчання в Київському університеті, повернувшись до Бобринщі писарчуком повітового суду, Кропивницький, як він дієч згадує в автобіографії, оселився у старій на кілька літ сестри Галини, котра вийшла заміж за чиновника ратуші І. С. Фугу. Будинку, де жила сестра, розшукати не вдалося.

Драматург швидко підіймається до службової драбини і діє до секретаря міської ратуші. На цей час переїде в Бобринщю батько письменника. Де житиме, що робитиме цей галаповитий агроном і господарник, котрий увесь вік кочував з однієї економії в іншу, ми не знаємо. В Інституті літератури АН УРСР зберігається кілька листів П. І. Кропивницького до сина, з яких видно, що приблизно тоді син прагнув помирити батька з матір'ю, яка десятиліття тому покинула сім'ю, але з того нічого не вийшло. Про батька папише сам драматург, що він «піз старість не служив, а держав в арешті 420 десятин недалеко від Бобринщі. В кінці декабрі 1870 року отримав помер. І мене вже ніщо не зв'язувало з Бобринщем».

Де жив Кропивницький, коли став секретарем ратуші (а потім думи), в його спогадах не зафіксовано, та він уже мав власний дім. Це видно знову ж таки зі слів драматурга, який писав: «У вересні 1871 року я подав в отставку, продав дом в Бобринщі, розпродав хазяйство, коней і переїхав на жит-

тя в Одесу». Що це буде за оселя, як її придбав письменник, яке він мав господарство — про те жодних письмових свідчень до нас не дійшло. Щоправда, про потребу власного внізду для чиновника його рангу Кропивницький ще раз скаже в листі від 30 листопада 1872 року до свого бобринського приятеля Є. Г. Мичковика, що пропонував Кропивницькому залишити Одесу і балотуватися в Бобринщі під час виборів глави до управління міської думи. В цьому ж листі драматург відкається про сестру, особисте життя якої складалося невдало. Тут же вперше знаходимо й незрозумілі рядки відносно продажу якогось будинку та про те, що Кропивницький є якимсь «старшим наслідником недвижимого имущества в городе». Виходить, що Кропивницький не продав свого будинку в 1871 році?

У листі до того ж адресата від 2 березня 1873 року драматург повідомляє приятеля, що не зможе прийняти на хрестини до сестри, котра вийшла вдруге заміж — за Івана Сочеванова з подальської віл Бобринщі Мар'янівки, де поховано батька драматурга; висловлює якусь недовіру бобринському чиновникові Петрову, котрого, як аматора, згадував і в попередньому листі.

27 листопада 1873 року письменник пише, що з неспівною поштою приїхав Мичковикові якесь доручення та документи і що йому довелося їхати до Бобринщі, щоб улаштувати справу з сестрою.

НЕЗРОЗУМІЛЛЕ мієне і в листі до Мичковика від 23 лютого 1874 року, де Кропивницький пише: «Если ты не ведешь расчета в 25 руб., то приезжай в Одесу, и мы все пущиме бумаги совершенно и счета сведом». Клянусь тебе, вся эта канцелярская процедура, хождение по нотарусам и т. д. — для меня пытка».

Що за рахунки вони мали звести, про які документи йшла мова — загадка для дослідників творчості письменника. З листа лише можна зрозуміти, що Мичковикові виступає як особа більш зацікавлена, ніж Кропивницький.

У листі до приятеля з Галичини від 30 червня 1875 року Кропивницький висловлює якийсь докор Мичковикові («си денег не даєш, ни вексель не пересылал»), просить його бути товаришем добрим та чесним і переправити дружній письменника (очевидно, в Єлисаветград) 75 карбованців, щоб вона, не відносясь до позичок, змогла виїхати за кордон.

Отже, це вже в четвертому листі Кропивницького йде мова про ділові взаємостосунки між приятелями, прокоментувати які доки не було змоги. Сестру, що жила хутором під Мар'янівкою, ми знаємо з кількох джерел — згадує

(Закінчення на 4-й стор.).

На фото: будинок драматурга в Бобринщі, проданий ним у 1871 році.

